

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

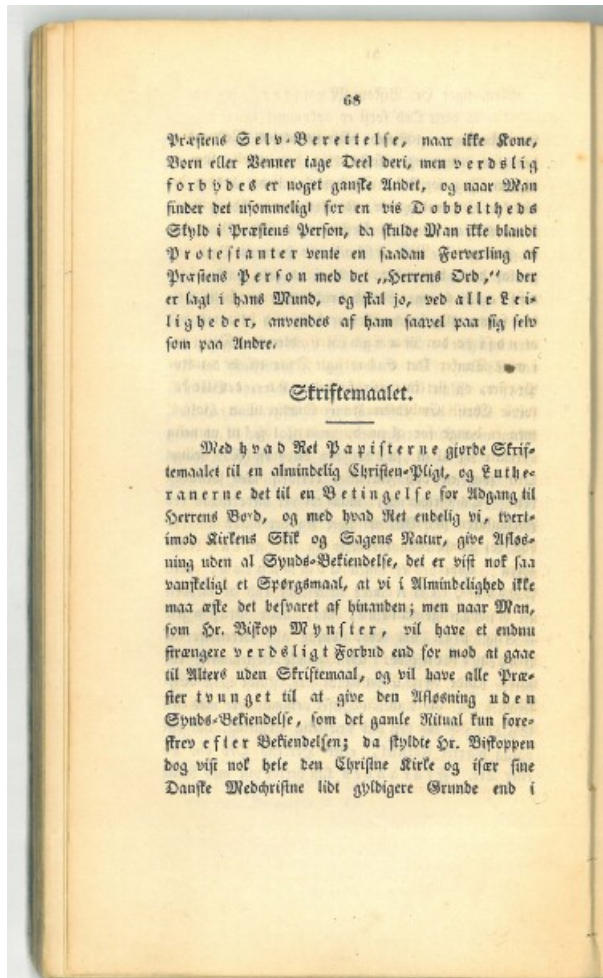
Titel: Udrag fra Frisprog mod H. H. Hr. Biskop Mynsters Forslag til en ny Forordnet Alterbog

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 68. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1839_640-txt-shoot-idm2595/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

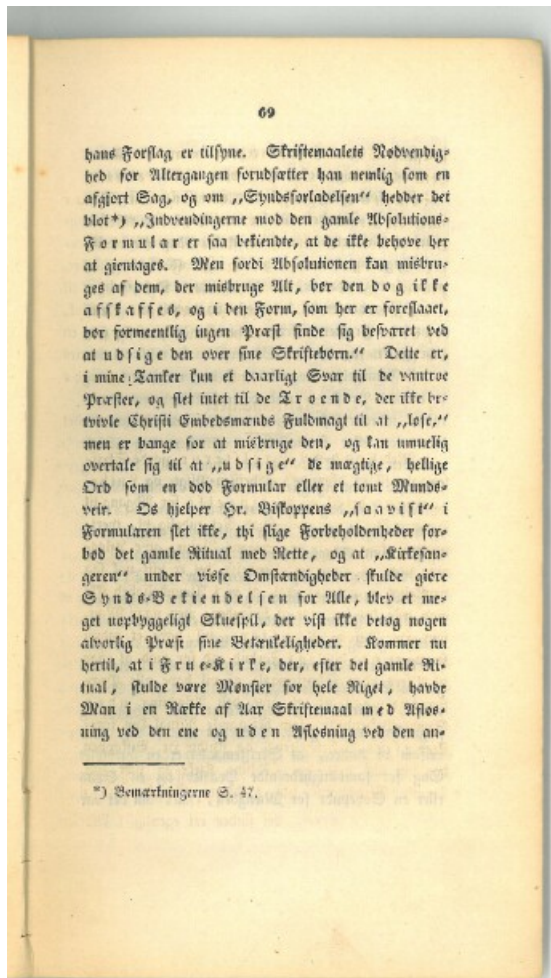
[Læs CC0-erklæringen](#)

Præstens Selv-Veretelse, naar ikke Kone, Vorn eller Benner tage Del deri, men verdslig forbydes er noget ganske Andet, og naar Man finder det usømmeligt for en vis Dobbeltheds Skyld i Præstens Person, da skulde Man ikke blandt Protestanter vente en saadan Forverling af Præstens Person med det „Herrens Ord,“ der er lagt i hans Mund, og skal jo, ved alle Leiligheder, anvendes af ham saavel paa sig selv som paa Andre.

Skriftemaal.

Med hvad Mel Papisterne gjorde Skriftemaal til en almindelig Kristen-Pligt, og Lutheranerne det til en Betingelse for Afgang til Herrens Bord, og med hvad det endelig vi, overimod Kirkens Skik og Sagens Natur, give Afløsning uden al Synds-Bekendelse, det er vist nok saa vanskeligt et Spørgsmaal, at vi i Almindelighed ikke maa æste det besvaret af hinanden; men naar Man, som Hr. Biskop W ynster, vil have et endnu strengere verdsligt Forbud end for mod at gaae til Alters uden Skriftemaal, og vil have alle Præster tvunget til at give den Afløsning uden Synds-Bekendelse, som det gamle Ritual kun foreskrev efter Bekendelsen; da skyldte Hr. Biskoppen dog vist nok hele den Christne Kierke og især sine Danske Medborgerne lidt gjældigere Grunde end i

hans Forslag er tilsyn. Skriftemaalets Nødvendighed for Altergangen forudsætter han nemlig som en afsjort Sag, og om „Syndsforladelsen“ hedder det blot *) „Indvendingerne mod den gamle Absolutions-Formular er saa bekjendte, at de ikke behøve her at gienåges. Men fordi Absolutionen kan misbruges af dem, der misbruge Alt, ber den dog ikke afskaffes, og i den Form, som her er foreslaaet, ber formeentlig ingen Præst finde sig besvaret ved at udsige den over sine Skrifteborn.“ Dette er, i mine Tankter kun et daarligt Svar til de vantroe Præster, og slet intet til de T r o e n d e, der ikke betvivle Christi Embedsmænds Fuldmagt til at „løse,“ men er bange for at misbruge den, og kan umulig overtale sig til at „udsige“ de magtige, hellige Ord som en død Formular eller et tomt Mundsveir. Os hjælper Hr. Biskoppens „savist“ i Formularen slet ikke, thi lige Forbeholdenheder forbyder det gamle Ritual med Rette, og at „Kirkefangeren“ under visse Omstændigheder skulde giere Synds-Bekendelsen for Alle, blev et meget uoplyggeligt Slutspil, der vist ikke betog nogen alvorlig Præst sine Betænkneligheder. Kommer nu hertil, at i Fru-e-Kirke, der, efter det gamle Ritual, skulde være Mønster for hele Riget, havde Man i en Rakke af Aar Skriftemaal med Afløsning ved den ene og uden Afløsning ved den an-

*) Bemærkningerne S. 47.

den Side, og at saaledes er det nu trindt i Landet, da vilde det dog nok være ligesaa ubilligt at befale, som forargeligt at høre, en almindelig Afløsning i Landets Kirker, der vel kun havde lidt eller intet at betyde, men besyrelse dog Helt i deres Faggyldighed ved Synden og ved Budet „du maa ikke tage Herren, din Guds Navn forfængelig.“

Ogsaa her er da det eneste baade kloge og Melte at lade Præsterne straffe, som de tør forføre, og lade Folket spåe hvilken Striktesjal, de vil; thi kun da vil Forargelsen nogenlunde kunne undgaaes, og de troende Præster, med deres Striktesjovns Samtykke, indrette Afsløsningen saaledes, at den hverken bliver tom eller fornæstelig, og det er dog tilviise paa den høie Tid, at der kommer lidt alvor og Sandhed i den vigtigste Deel af vor offentlige Gudsdyrkelse, som dog visse er Sacramenterne og hvad dertil hører, naar den ei skal udarte til et ligesaa tomt Skuespil som for Reformationen.

Alle de smaalige Bestemmelser om Tiden, naar, og Stedet hvor og Tankerne hvormed der skulde straffes, kunde derfor aldrig være mere ubetimelige og fra Hr. Biskop Wynsters Haand usforklarlige, thi om derved ogsaa kunde tilvebringes en smule Fastformighed, og den var en smule værdt, nyttede det jo dog ikke at afste Nyggen og sluge Kamelen, og Hr. Biskoppen maa jo vide saavel som vi Andre, at Kristneaalet er en forsvølet Sag for Samvittighedsfulde Præster og en Spas eller en Sovepude for Mængden, saa, om det var

